

Publicerad 2018-05-23 23:39 av kerstin skriver

en text direkt ur märkligheten..

kom vackra, stanna.

I dig är jag vacker. Jag vänder mitt ansikte. Bort. Tryckvågen genom kroppen när du bad mig stanna kom utan förvarning. Och med svullna ögon och skakig röst och rödbränd hud hejdar sig tiden. Hur ska ett solroshjärta leva över alla längtans stunder och vintern.

I dig är det alltid sol. Jag är måne i nedan, mörknade löv och strömavbrottet i tunneln mellan centralen och östermalmstorg. Någon sa mig att det var den längsta. Jag vet inte om det är sant. Hon höll andan hela vägen. Jag vet inte om det är sant heller. Jag håller andan. I kroppen tumlar oron med hetsen. När ska jag säga dig sanningen.

I dig är sammeten. Jag stryker mitt lilla finger mot. Och väntar mig inget längre.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten